

χίλια χρόνια (ἀναγκαῖον εἰς κακὰς περιστάσεις νὰ προφυλασσώμεθα) Αἴγιν.

Ἀπὸ χωριάτη ἀπεχε, φίλο νὰ μὴ τὸν πιάσης
ἀγν. τόπ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ μέ, πουλλί, ν' ἀπέχης, | γιατί διάφορο δὲν ἔχεις
Μάναρ. β) Ἀποφεύγω Αἴγιν. Κάμπ. Κίμωλ. Σίφν. κ.ά.:
'Εγὼ ἀπέχω τέτοιες ὁμιλίες, οὔτε θέλω νὰ τοῖς ἔρω Κίμωλ.
|| Γνωμ. Βλέποντας καὶ ἀπέχοντας (πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις
τὸ κακὸν παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Κὶ ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ δεῖνα ν' ἀπέχης,
ἀπεχέ τους, ἀπεχέ τους, ἀπεχέ τους
(ἐξ ἐπφδ.) Κάμπ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑλαίν. γυναικ. στ. 630 (ἐκδ.
ΚΚrumbacher) «ἐδὼ σε ἀπέχω». 3) Μετβ. ἀπομακρύνω
Κάμπ.: Γνωμ. Ἀπὸ τὸν βουὸν ποταμὸν ἀπεχε τὰ ροῦχα σου
(βουὸς = βουβός. Συνών. γνωμ. τὸ σιγανὸ ποτάμι
νὰ φοβᾶσαι).

ἀπηγανεύα ἡ, (I) Κρήτ. πηγανεύα ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 196
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος, παρ' ὃ καὶ πήγανος, καὶ
τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εἶα. Ἡ λ. ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς τύπ.
καὶ παρὰ Δουκ.

Ἀπήγανος. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Πηγανεύα
Χίος Πηγανεύα Κύπρ. Ἀπηγανές Ἄνδρ. Ἀπηγανές Κάμπ.

ἀπηγανεύα ἡ, (II) ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 240.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εἶα.
Ἡ ὁσμὴ τοῦ πηγάνου. Συνών. ἀπηγανίλα I.

ἀπηγάνι τό, ἀμάρτ. πηγάνι ΠΓεννάδ. 853 πείαν
Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος, παρ' ὃ καὶ πήγανος καὶ
πέανος.

Ἀπήγανος, ὁ ἰδ.

ἀπηγανίλα ἡ, ἐνιαχ. ἀπουγανίλα Μέγαρ. ἀπηγανί-
λας ὁ, Αἴγιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήγανος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα.

1) Ἡ ὁσμὴ τοῦ ἀπηγάνου ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπη-
γανεύα (II). 2) Καθόλου, πᾶσα ὁσμὴ ὁμοιάζουσα πρὸς
τὴν τοῦ ἀπηγάνου Μέγαρ.: 'Δά ἀπουγανίλα εἶναι τοῖνυ ποῦ
ἔρχεται; ('δά = εἶντα, τί) Μέγαρ.

ἀπηγανόλαδο τό, ἀμάρτ. πηγανόλαδο Λεξ. Περίδ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπήγανος καὶ λάδι.
Ἑλαιον ἐκ πηγάνου, πηγανέλαιον.

ἀπήγανος ὁ, πήγανο τό, Πελοπν. πήγανον Κύπρ.
πήγανο Κύπρ. — ΠΓεννάδ. 853 ἀπήγανο Κρήτ. (καὶ ἀπήγανος)
Λέρ. Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπήγανε Τσα-
κων. πήγανος Κέρκ. Κεφαλλ. (καὶ ἀπήγανος) Πελοπν. (Μεσ-
καὶ ἀπήγανος) — ΠΓεννάδ. 853 μπάγανος Κύπρ. πείανος
Μεγίστ. ἀπήγανος κοιν. ἀπήγανους βόρ. ἰδιώμ. ἀπ' γ' ἄνος
Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπήγανος Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Σύμ. ἀπήγαν-
τους Ἡπ. (Κούρεντ.) ἀπήγανας Κύθν. ἀπούγανος Μέγαρ.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. πήγανον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.
Τὸ ἀ- προθετικόν, κατὰ δὲ τὸν ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν
24 (1912) 27 εἰσηλθε παρετυμολογικῶς ἢ πρόθ. ἀπό.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν ρυτωδῶν (rutaceae)

1) Τοῦ γένους τῆς ρυτῆς α) Ρυτὴ ἢ βαρύσομος (ruta
graveolens), τὸ ἀρχαῖον πήγανον τὸ ἡμερον ἢ κηπευτόν,
ἀρτυματικὸν ἐνθ' ἄν. β) Τὸ ἀγριοπήγανον ρυτὴ ἢ ὄρεινὴ
(ruta montana) ἐνθ' ἄν. γ) Ρυτὴ ἢ Χαλέπειος (r. Chale-
pensis) ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ἀγριοπήγανον πήγανον ἢ Ἀρμαλα
(reganum Harmala) Κύπρ. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω εἶναι βότανα
βαρύσομα κατὰ τῶν ἐξανθημάτων ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ξωρκι-

σμένος νὰ ναι μὲ τὸν ἀπήγανο! (ἀρά). Σ' ἐξορκίζω ἢ σ' ἐξώρ-
κισα μὲ τὸν ἀπήγανο (ἀποτρέπω κακὸν τι προσερχόμενον ἐκ
σοῦ διὰ τοῦ ἀπηγάνου ἤτοι διὰ τῆς ὁσμῆς αὐτοῦ). Πήγανο νὰ
πίνης! (ἀρά) κοιν. Φιοῦ σας, φιοῦ σας, σκόρδα καὶ ἀπήγανος!
"Οποῖος οἷς σιταβοκοιτάξῃ, τὸ μάτι του νὰ χυθῇ! Γ' Ἀθάν.
Πρῶσιν. κατέλλ. 57.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπήγανος Ἄνδρ.
Πήγανος Κάμπ. Πήγανο Σύρ. Ἀπήγαν Σύν. [**]

ἀπηγανόσπορος ὁ, ἀμάρτ. πηγανόσπορος Λεξ. Περίδ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπήγανος καὶ σπόρος. Παρὰ Σομ.
τύπ. ἀπηγανόσπορον.

Ὁ σπόρος τοῦ ἀπηγάνου.

ἀπηδας ὁ, Νάξ. (Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπηδῶ, δι' ὃ ἰδ. πηδῶ.

Σκώληξ βλάπτων ἰδίως τὰς ἐλαίας: Ὁ ἀπηδας μοῦ
χάλασεν τὴν ἐλαίαν.

ἀπήδητος ἐπίθ. πολλαχ. ἀπήδ' τους πολλαχ. βορ.
ἰδιώμ. ἀπήδητος Κρήτ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. Πρω.
Δημητρ. ἀπήδητος Πελοπν. (Οἶν. Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ.
Δημητρ. ἀπήδ' τους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πηδητός.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ πηδήσῃ, ὁ μὴ
δι' ἄλματος διαβαθεῖς ἢ διαβατὸς πολλαχ.: Πλατὸν ἀλλάκι,
ἀπήδητο Λεξ. Δημητρ. Ἀπήδ' του τοῦ ἔχα αὐτὸ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

2) Μεταφ. ὁ μὴ ὑποστὰς ὀχείαν, ἀνόχευτος ἐπὶ αἰγῶν καὶ
προβάτων Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σάμ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.
Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ἀπήδητη κατσίκα Λεξ. Πρω. Ἐμ' νι
ἀπήδ' του τοῦ κατσίκα Σάμ. Ἐφέτος ἔμεινεν ἡ προβατῖνα ἀπή-
δηχτη Χίος. Συνών. ἀβάτευτος I, ἀμαρκαλίστος.

3) Ἐνεργ. ὁ μὴ πηδήσας Ἡπ. (Ζαγόρ.) — Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ. Πρω. Δημητρ.

ἀπηδούλλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπ' δούλλιστους Ἡπ.
(Ἰωάνν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πηδουλλιστός
< *πηδουλλιάζω.

Ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχουν πηδούλλια,
ὁ μὴ ἔχων πηδούλλια (μικροὺς σκώληκας τοῦ τυροῦ),
ἐπὶ τυροῦ: Ἀπ' δούλλιστου τυρί.

ἀπήλυστος ἐπίθ. Ἄνδρ. ἀδήλυστος Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πηλυστός < πη-
λύαζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ στέγη δὲν ἐκαλύφθη διὰ πηλοῦ,
χωμάτων, ἐπὶ δώματος οἰκίας: Ἀπήλυστο σπίτι. Συνών.
ἄδορος, ἀδόρωτος.

ἀπηφανάκι τό, ἀμάρτ. ἀπηφανάτσι Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπήφανος.

Μικρὸς ἀπήφανος: Μοῦ δωσε ἓνα ἀπηφανάτσι ν' ἀνά-
ψου τὴ φωτιά.

ἀπηφανερὸ τό, Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπήφανος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερὸ.

Τόπος ὅπου φύονται πολλοὶ ἀπήφανοι. Συνών.
στοιβερό.

ἀπήφανος ὁ, Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. ἀφάνα. Εἰς τὴν
σύνθεσιν ἐπέδρασαν τὰ ἀπὸ ἀπη- οὐσ. τὰ ἐκ ρηματικῶν
τύπων προελθόντων ἐξ ἱστορικῶν χρόνων.

Ἀκανθώδης θάμνος χρησιμοποιοῦμενος ἰδίᾳ ὡς προσ-
άναμμα ἐνθ' ἄν.: Ἡμετε γὰρ ἀπηφάνους τοῖς γεμίκανε τὰ

